

V poslední den měsíce listopadu dočkali jsme se v Národním divadle zajímavé původní novinky.

Václav Vlček vytvořil z části svého rozsáhlého románu Samohrady, uveřejněného ve třech ročnících Osvěty, pětiaktovou truchlohru nazvanou Povodeň.

Tato novinka sehraná při plném domě, byla vděčně přijata. Jednotlivé charaktery hry dobře jsou promyšleny, avšak vedle mnohých výtečně stylisovaných výjevů příliš ostře v popředí se derou dojmy naprosté zoufalosti s rychlými přechody do úplné resignace; i nebylo by dobrému dramatu tomu na škodu, kdyby tyto silné momenty trochu se zredukovaly (zvláště zoufalství Danino ve čtvrtém jednání). Drama jest dějeplné, scenerie půvabná. Nesnadnou partii rekyně kusu, hraběnkou Danu sehrála slečna Vlčková vsutku pěkně, místy vzorně i mistrně - sluší však říci, aby mladistvá umělkyně tak tuze krásným svým altem v místech ne právě tak efektních, aby přičinila více hlasu přirozeného, klidného. Ostatně slečna úlohu svoji opanovala a prováděla až ku konci důsledně. Veškerá chvála patří slečně Kubešové, jejíž zjev se zamlouvá hned od počátku a jest při slečně patrné, v jakém prospěchu jest herečka, netrpící zbytečným pathosem a vynasnažující se ovládati situaci hlasem přirozeným, nestrojeným. Úloha jemné Methodie jest v rukou povolanych. Paní Sklenářová - Malá jako vždy jindy zastupovala úlohu svoji, kněžnu Lydii, s vybroušeným uměleckým taktem. Paní Laudová imponuje v úloze rozmarné baronky Julie svým pěkným zjevem.

dokončení příště

Zábavné listy - ročník XIV. z roku 1892